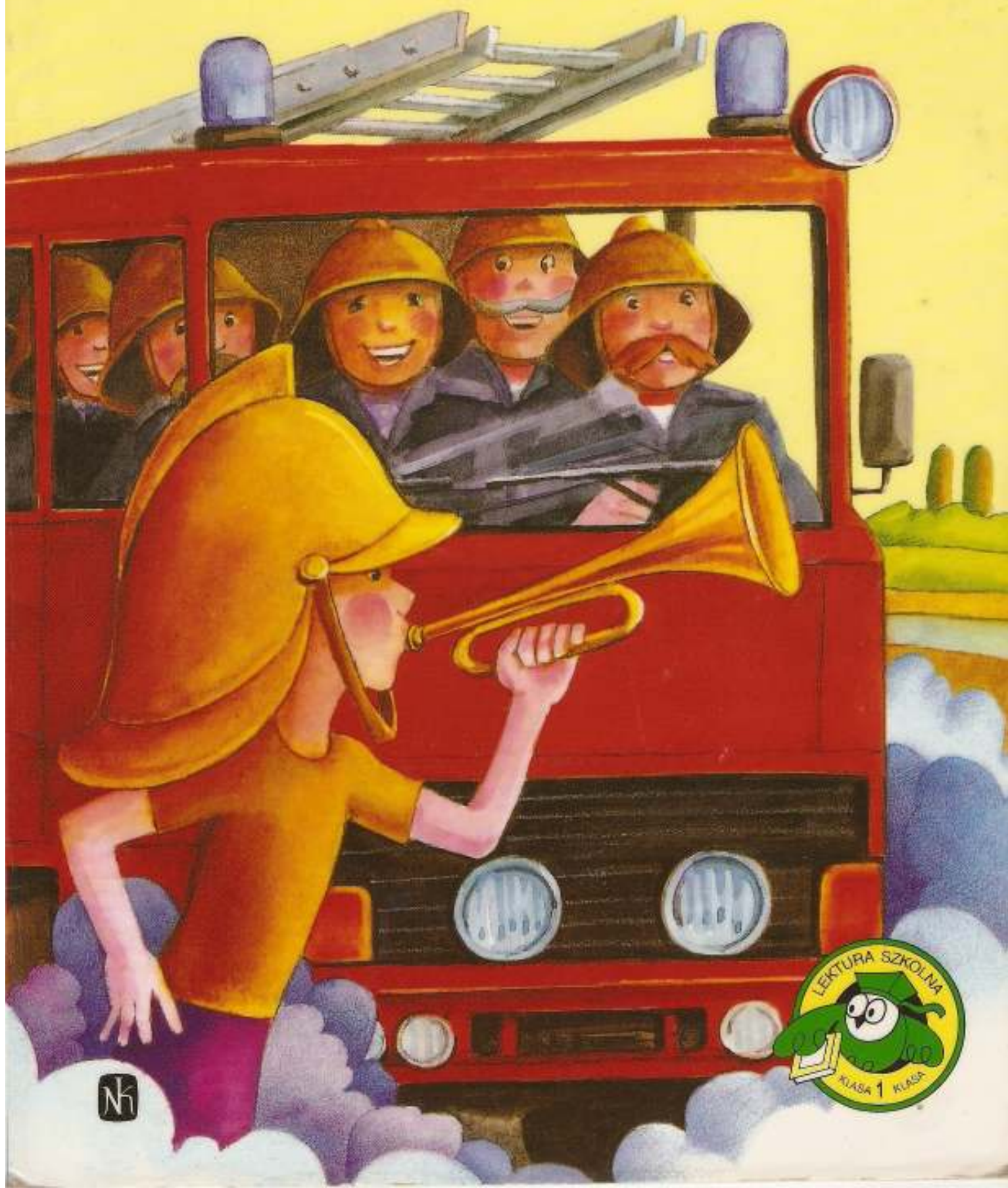

CZESŁAW JANCZARSKI

Jak Wojtek został strażakiem

Lasem, łąką, polem
biegną kręte dróżki.
Zawiodą nas one
do wsi Kozie Różki.

Ta wioska od dawna
w okolicy słynie
ze straży pożarnej
najdzielniejszej w gminie.

Mają tu strażacy
samochód czerwony.
Na szerokich kołach
czarne lśnią opony.

Mają sprzęt strażacki,
bogaty, nie skąpy:
drabiny, gaśnice,
sikawki i pompy.

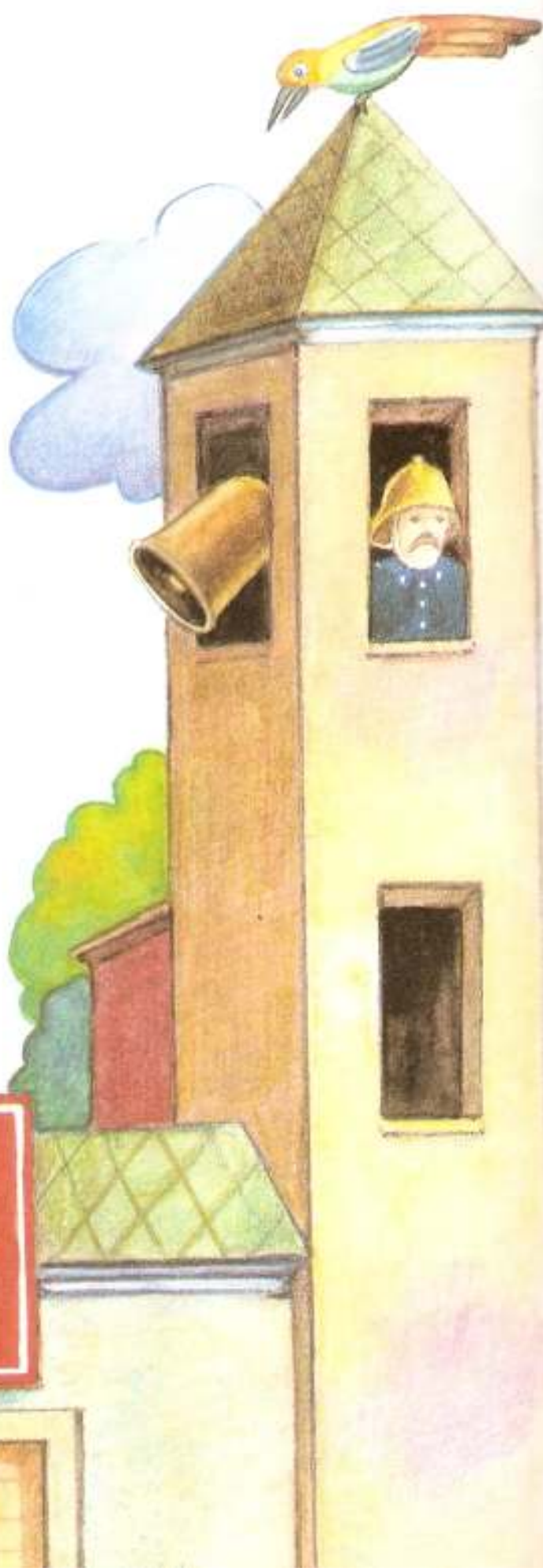
Wszystko zawsze działa
sprawnie jak należy.
A strażacy tutaj —
to sam kwiat młodzieży.

Zgrabni, silni, młodzi,
opaleni chłopcy.
Dumni są z nich swoi,
a chwałą ich obcy.

Każdy z nich ma mundur,
toporek ze stali
i hełm, w którym słońce
złotą świeczkę pali.

W środku wioski stoi
dom nie byle jaki —
strażacka remiza.
Napis tam jest taki:

**OCHOTNICZA
STRAŻ POŻARNA
we wsi Kozie Różki**

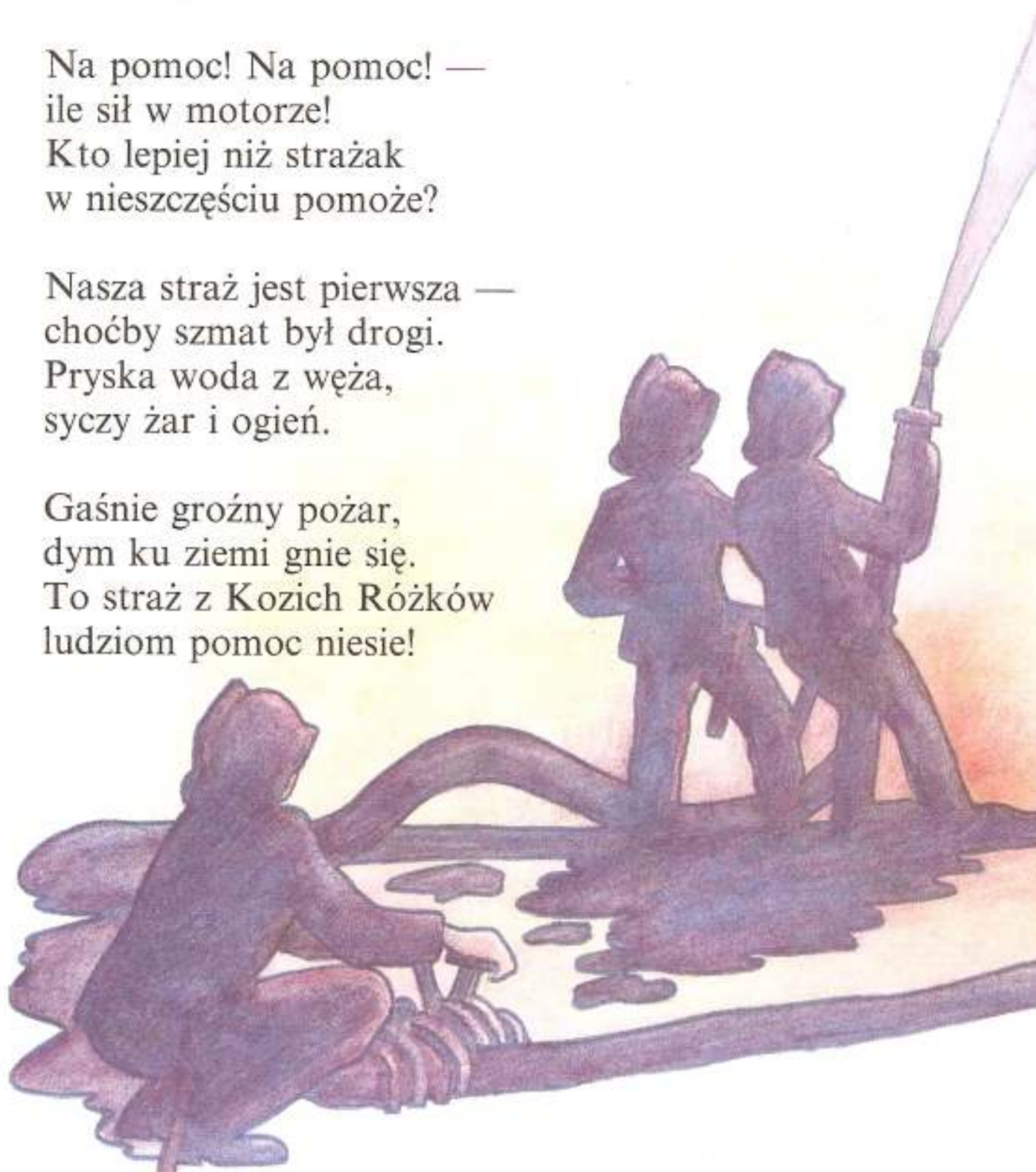
Bije dzwon na alarm.
Już spieszą strażacy —
czasem w nocy — ze snu,
czasem w dzień — od pracy.

Słyszą warkot z dala.
Patrzy wioska cała:
mknie samochód straży
jak czerwona strzała.

Na pomoc! Na pomoc! —
ile sił w motorze!
Kto lepiej niż strażak
w nieszczęściu pomoże?

Nasza straż jest pierwsza —
choćby szmat był drogi.
Pryska woda z węża,
syczy żar i ogień.

Gaśnie groźny pożar,
dym ku ziemi gnie się.
To straż z Kozich Różków
ludziom pomoc niesie!

Strażacy nie tylko
są pierwsi przy pracy!
Wesoło się bawić
umieją strażacy.

W strażackiej remizie
wieczorem w sobotę
łśni klarnet srebrzysty,
puzony łnią złote.

Harmonia zawodzi
wesoło lub rzewnie,
a skrzypce piskliwe
wtórują jej śpiewnie.

I talerz o talerz
uderza znienacka.
Nie lubi próżnować
orkiestra strażacka.

Dziewczętom warkocze
fruwają nad głową,
gdy bęben takt walca
wybija miarowo.

Starszyzna się cieszy,
przygląda wąsiska.
I starsi na tańce
popatrzeć chcą z bliska.

Tuż, tuż przy orkiestrze
siadł Wojtek na ławie.
Przygląda się bacznie
strażackiej zabawie.

I patrzy na puzon,
na złote talerze
i oczy z podziwu
otwiera najszerszej...

Hej, strażacy,
ochotnicy,
znani w całej
okolicy!
Oto mały Wojtek
marzy,
żeby z wami
służyć w straży.
— Chciałbym gasić
z wami ogień,
nieść ratunek,
nie znać trwogi...
Myśli o tym w dzień,
a nocą
śni o hełmach,
co się złocą.
Poradzili więc Wojtkowi
weseli strażacy,
żeby poszedł do kowala.
Kowal Bonifacy
jest tu komendantem
strażackiej drużyny.

Serce złote, dusza szczerą,
choć groźny z miny...
Kowal węża kręci.
— Cenię twoje chęci! —
Palec wniósł do góry,
patrzy na chłopaka.
— Jeszcześ mi za mały,
smyku, na strażaka. —
Rusza kowal wężem,
a węż miał jak wiecha.
— Będiesz w straży,
gdy się z Wojtka
przemienisz w Wojciecha!

Wraca Wojtek
do domu.
Idzie dróżką
znajomą.
Nic go teraz
nie cieszy,
nawet książka
i zeszyt.
Las nie nęci go,
rzeka.
Od zabawy
ucieka.
Gdy zasypia, tak myśli:
„Niech mi w nocy się przyśni
wóz strażacki.
I jeszcze,
że gram pięknie
w orkiestrze”...

Jasny księżyc
lśni z dala,
srebro w szybach
zapala
i blask rzuca
na ścianę.
Usnął Wojtek
nad ranem.

Już minęła
nocka krótka.
Niebo jest
jak niezabudka
modre.
Nocą do świtania
wietrzyk chmury
porozganiał.

Staw lśni z dala
taflą gładką,
lata motyl
nad rabatką.
Szpak zagwizdał
na jabłoni.
Stroi skrzypki
polny konik:
będzie pewno
grał mazurki
rad, że niebo
jest bez chmurki.

Kozie Różki
tętnią gwarem.
Słysząc terkot
trzech żniwiarek.

Traktor warczy
za zakrętem.
Żniwa, żniwa
rozpoczęte!

Poszli w pole
starsi, młodzież.
Wojtek został
sam w zagrodzie.

Wiatr szeleści
Na jabłoni.
Uciał piosnkę
Polny konik.

Skrył się motyl
pawiooki.
Już na niebie
są obłoki.

Gdzieś zza lasu,
zza dębiny,
płyną:
bure, biały, siny...

Ten jak żagiel,
ten jak wata,
tamten znów
jak gęś siodłata.
Wiatr je pędzi,
płyną lekko.
Wtem — zagrzmiało
niedaleko.
Okolicą
echo dudni.
Będzie burza
przed południem!
Błyskawice
tną jak baty,
aż drżą szyby
w oknach chaty.
Siedzi Wojtek w oknie,
patrzy, jak świat moknie.
Wtem: huk!
Czy to świat się wali?
Pożar! Pożar!
Dom się pali!
Echo grzmotem odpowiada.
Piorun trafił
w dom sąsiada!...
Już ogień na strzechę
wdziera się zdradziecko.
Naraz słyszy Wojtek:
w izbie płacze dziecko.

To w płonącym domu,
w łóżeczku z wikliny,
obudził się Henio,
sąsiadowy synek.
Ani jednej chwili
nie ma do stracenia!
Brzdęk! — wybita szyba.
Wyniósł Wojtek Henia.

Trzeszczą suche belki,
pułap w izbie płonie.
Teraz — do remizy!
Wojtek jest przy dzwonie!
Bim-bam! Na ratunek!
Bije dzwon na alarm.
Żniwiarze głos dzwonu
usłyszeli z dala.

Już biegną strażacy.
Przerwana robota.
Samochód z remizy
wyskoczył przez wrota.
I warczy, i pędzi,
aż pył bije w oczy.
A Wojtek wciąż dzwoni:
Ratunku! Pomocy!

Pożar ugaszony.
Dzielni są strażacy!

— Kto dzwonił na alarm?

— pyta Bonifacy.

I pytają ludzie:

— Kto małego Henia
wyniósł w czasie burzy
z dymu i płomienia?

— To Wojtek! To Wojtek!

— ktoś nagle zawołał.

Otoczyli ludzie
Wojtusia dokoła.

Ściskają mu ręce,
wołają: — Niech żyje! —
Serduszko Wojtusia
radośnie dziś bije...

Ujrzał Wojtka z dala
sam komendant straży.

Podchodzi do chłopca
z uśmiechem na twarzy.

Ściska dłoń, wąs gładzi.

A wąs miał jak wiecha.

— Czyn ten ciebie, Wojtku,
przemienił w Wojciecha.

Niech się wszyscy wkoło
dowiedzą dziś o tym:
czeka cię nagroda,
hełm strażacki, złoty.

Będiesz, Wojtku, służył
w ochotniczej straży
i pojedziesz z nami,
gdy pożar się zdarzy.

Błyszczą rosa
na listkach.
Cyka świerszcz
ze ścierniska.

Odplynęły już
chmury.
Drzewo rzuca
cień bury.

Wraca Wojtek
do domu.
Idzie dróżką
znajomą.

Jest wesoły,
szczęśliwy.
— Strażak ze mnie
prawdziwy!

Spójrzcie: pędzi drogą
straży oddział chwacki.
Wojtek jedzie pierwszy,
gra sygnał strażacki.

Pędzi straż pożarna
przez drogi i dróżki.
Wybiegają z domów
całe Kozie Różki.

Wojtek-strażak siedzi
tuż przy Bonifacym.
— Patrzcie, patrzcie, ludzie,
to nasi strażacy!

Spieszą na ratunek.
Uciekajmy z drogi!
Niech żyją strażacy,
co nie znają trwogi!

